

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

De picturis & sententijs quibusdam ad Dei amorem prouocantibus.
Epistola XI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

thor & sanctificator : in quo vita ipsa inueni-
tur, in quo denique merces præcipua & summa
utilitas capitur. Atque in hanc dum quispiam
transformatur imaginem, reuelata facie glo-
riam Domini specularatur, & tanquam à Domi-
ni spiritu transformatur à claritate dulcissime
humanitatis eius in claritatem sempiternæ di-
uinitatis illius. Quanto enim crebrius cupidos
cordis oculos in eum intendimus, omnemque
vitam nostram illi cõformamus, eo essentiali
eius beatitudine in cælis præclariùs perfrue-
mur. Vale.

2 Cor. 3

*De picturis & sententijs quibusdam ad Dei amorem
prouocantibus.*

EPISTOLA XI.

Vocatum est nomen eius Iesus. Luc. 2.
Salutiferum illud nome Iesus, Mi-
nister Sapientia in Sacello suo fecit ele-
ganter depingi adiectis ad illius ornatum sen-
tentijs quibusdam haud contemnendis: idque
uoluntate, ut corda omnium ad Dei prouoca-
re amorem. Atque ut homines afflictis suas
vires mitius ferrent, arborem etiam quan-
tum ceu rosas temporalium afflictionum fe-
rentem, quæ ad spectantibus non parum eras
consolatoria, in eodem sacello pictura expri-
mitur: itemque alteram arborem tempo-
ralis Diuini amoris differentiam & effectus
clarior ex diuinis literis indicantem verbis
simplicibus, sed Latinis. Hæc verò spiritualis eius
illa vertit Germanicè, in rhythmos ea redi-

*Pictura quæ
quo condũ-
cano*

gens,

gens, vt homines nouarum rerum auidi, qui non possunt semper æquè esse ferij, multa diuersa habeant amoris diuini & virtutum incitamenta.

Querimonia hominis afflicti.

Cordis sum priuatus gaudio, doloribus magnis refertus sum. Equidem conuictor miserum me esse oportere, & voluntati renunciare propriæ, ac DEI causa ad soluendas matutinas preces pergere, atque iam honorem mihi ereptum omnem, & pedum inuolumentum me esse omnibus. Et canes rabidi me lacerârunt, & linguæ maleficæ famam læsere meam. Tanta equidem pressus sum, vt vix quisquam verbis possit consequi. DEVS ipse per capillos me arripit, quod mihi sanè permolestum est. O quam ille oblitus est, qui sum magnis & immensis correptus angoribus & miserijs. Meritò quidem paucos debet amicos habere DEVS, qui tantum parum compati nouit.

Iob. 1.
Afflictiones
cui iure per-
ferenda
2. Tim. 3.

RESPONDET AETERNA SAPIENTIA: *Pellem pro pelle dabit homo, quod ego pro certo affirmauerim: & qui vult singulari DEI amicitia perfrui, iure debet afflictiones perpeti. Multa sunt illi aduersa toleranda, qui cupit esse amicus DEI. Rosas ego in illum per plures reijciam, & multas illi cruces conficiam. Quæso contemplantini inuictos martyres, qui mei amore suum fudere sanguinem. Agedum strenui milites viriliter agite: nulla vos frangat crux vel afflictio. Facile cruces vincit omnes, qui mente sua æternitatem adspicit. Est virilis*

virilis & intracto animo Christi miles, certus
mollem & ineffeminatum hominem nullo
inquam esse honore potitum.

De discrimine temporarij ac diuini amoris.

CORPVS LOQVITVR.

Multa nobis de amore dicuntur: sed corpus
ego amare statui. Ecquid potest esse sensi-
bus plausibilis, quàm vina fortia, & delicati
morcelli?

AETerna SAPIentia RESPONDet.

O cadaver putridum, merces tua pessima ac
putrida est. Stolidi ac amentes tua cupi-
unt experiri oblectamenta, sed sapientes ea ex-
serrantur.

Amor diuitiarum & honoris loquitur.

Amicis, honoribus ac opibus affluere, ea
Mundi est dulcis melodia. Quotquot ijs
abundant, in magno precio habentur: quam-
obrem etiam ego ea appeto.

RESPONDet AETerna SAPIentia.

Mundi sapientia, diuitiæ & honores multis
terribiliter imponunt: bonaq; labentia a-
nimos innumeros deprauârunt. Itaq; fugien-
tialunt, & ad DEVM confugiendum.

Amor carnalis loquitur.

Nihil ita oblectat animum, vt forma & e-
legans adpectus foeminarum: quas qui-
dam fugere molestissimum est, & ipsa morte
terribius.

RESPONDet AETerna SAPIentia.

Dici non potest, quàm innumeros perdat Eccl. 9.

R 3 spe-

Fœmini ob-
sequi & pla-
cere velle,
quid inferat
involuenti

Species mulierum. Aduersum hanc nulla ne-
que prudentia, neque virium facultas preuale-
re potest: vnicum remedium est procul ab ea
fugere. Qui verò cupit placere & obsequi fœ-
minis, multa illi incommoda ferenda sunt.
Quod si nolit non habet gratiam, suoque fru-
stratur amore. Hæc igitur attendant caueant,
que miseri, & tandem sapere discant. Breve
gaudium & prolixus dolor, vestis est amoris
foedi & vanissimi.

De amore diuino.

Sap.

Sapientia ex Deo patre genita æternum Ver-
bum est in diuinitate: cuius natura & essen-
tia simplex, prorsus est modi experta & inco-
gnita. Corda omnia illi inhiant, nec tamari
potest quisquam quicquam inde proloqui.
Vincit Solis pulchritudinem & stellarum
splendorem. Quiescit autem in animæ fundo,
atque inibi vel milles munda anima eam am-
plexatur. Non patitur cor hominis vlli præ-
terquam sibi soli esse deditum. Merito sanè il-
lius est studendum amori, & amicæ loco affe-
renda est. Nusquam illi similis est toto orbe
terrarum: eam esse adeptum, id planè est possi-
dere cælum.

De salutifero nomine Iesu.

Proph.

Iesus in nostrarum animarum intemis pe-
netralibus charorum omnium charissimus
est. IESV nomen turris fortissima, quæ nõ po-
tuit vi vlla expugnari. Nullum perinde ornat
monile, vt IESV nomen salutiferum. Citharæ
suauissimæ tinnulus resonat tonus, vbi IESV
nomen exprimitur. O IESV pijsime, ob ho-

norem

norem nominis tui obliuiscere peccatorum
meorum. IESVS cor meum fauciauit, cuius si-
gnum est, in illo locum eius expressum esse.
IESV pijsime Domine, nomen tuum mihi sit
conclauē & asylum tutissimum. Benedicat
mihi Dominus IESVS nunc in extremo spi-
ritu. Amen.

*Vt saluari nomine Iesu quilibet sese consignare de-
beat, quò sit à malis omnibus inuainis
& securus.*

EPISTOLA XII.

Pone me vt signaculum super cor tuum,
Cantic. 8.

Omnipotens & æternus DEVS petit ab ani-
ma munda, vt ipsum ceu signaculum ponat su-
per cor suum. Itaque quilibet sincerus DEI a-
mator nunquam non pijs quasdam imagines
vel sententias animæ ore debet rerinere, vn-
de cor illius erga DEVM permoueatur ac
inflammetur. Siquidem in hac vita ea vel
summa est perfectio, vt crebrò simus me-
mores DEI, corde sapius ad illum suspiremus,
de illo frequenter loquamur, eius dicta animo
infigamus, propter illum agamus & omitta-
mus omnia, nec quenquam nisi illum dunta-
taxat spectemus & intentione prosequamur. O-
culi nostri illū amanter adspiciant, aures eius
adhortationes auscultent, cor, sensus & animus
amabiliter eum amplectantur. Vbi eum offen-
dimus, precibus illum conciliemus. Dum nos
quæret, illum feramus placidè: vbi se occultat,

*perfectio
summa qua.*

R 4 quera-